

Sygn. akt III CSK 122/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz (przewodniczący)

SSN Monika Koba

SSN Roman Trzaskowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości "C." sp. z o.o. w S. w upadłości
likwidacyjnej

przeciwko P. sp. z o.o. w [...]

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 kwietnia 2017 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt I ACa .../15,

**oddala skargę kasacyjną i zasądza od powoda na rzecz
pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Syndyk Masy Upadłości C. sp. z o.o. w S. zażądał zasądzenia od P. sp. z o.o. w [...] 373 421,43 zł z odsetkami, powołując się na bezskuteczność wobec masy upadłości - na podstawie art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze (obecnie „prawo upadłościowe”, tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 217 ze zm.; powoływane dalej także jako p.u.n.) - czynności obecnego upadłego w postaci zapłaty kwoty dochodzonej pozwem na rzecz pozwanej.

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w [...] oddalił powództwo, a wyrokiem z dnia 15 września 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację strony powodowej.

W sprawie zostało ustalone, że w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości Centrum sp. z o.o. (powoływane dalej także jako CIO) zapłaciło stronie pozwanej kwotę 373 421,43 zł, odpowiadającą cenie samolotu, który został sprzedany i wydany przez pozwaną osobie trzeciej – J. G. Dokonując przelewów, CIO wskazało jako tytuł zapłaty nr faktury i zaznaczyło, że chodzi o wpłatę za samolot w imieniu J. G.

Zapłata nastąpiła w wykonaniu umowy zawartej między CIO a J. G. w dniu 23 grudnia 2011 r. (powoływana dalej także jako umowa inwestycyjna), w której CIO zobowiązało się zainwestować środki pieniężne J. G. w kwocie 94 000 zł, a następnie wpłacić na rzecz pozwanej środki pieniężne w wysokości odpowiadającej cenie samolotu. Pozwana spółka nie miała wiedzy o tej umowie ani żadnego wpływu na ustalenie jej warunków.

Uzasadniając oddalenie apelacji, Sąd Apelacyjny wskazał, że dla rozstrzygnięcia sprawy nie miało zasadniczego znaczenia ustalenie, czy zapłata CIO stanowiła wykonanie umowy zawartej na rzecz pozwanego jako osoby trzeciej (art. 393 k.c.) czy też wykonanie przekazu, ponieważ prowadzą one do bardzo zbliżonych skutków i w obu przypadkach pełna ocena sytuacji prawnej poszczególnych podmiotów wymaga uwzględnienia treści wszystkich występujących pomiędzy nimi stosunków: pokrycia, zapłaty i waluty.

Mając na względzie wszystkie te stosunki, Sąd drugiej instancji doszedł do wniosku, że przedmiotowej zapłaty nie można uznać za czynność prawną, o której

mowa w art. 127 ust. 1 p.u.n., ponieważ nie miała ona charakteru bezpłatnego ani nie wiązała się ze spełnieniem świadczenia rażąco nieekwiwalentnego. Przewidziana w tym przepisie ochrona interesów wierzycieli upadłego kosztem interesów jego kontrahenta, jest uzasadniona tym, że kontrahent ten nie świadczył nic albo jego świadczenie miało charakter rażąco nieproporcjonalny. Jeżeli skutki czynności prawnej występują wyłącznie między upadłym i jego kontrahentem, przesłankę nieodpłatności albo rażącej nieekwiwalentności świadczeń należy oceniać wyłącznie przez pryzmat stanu masy upadłości. W niniejszej sprawie jest jednak inaczej, ponieważ spełnione świadczenia nie były przedmiotem tego samego stosunku (przekazu albo umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej): CIO było uprawnione do świadczenia pieniężnego w wysokości 94 000 zł od J. G. (stosunek pokrycia), będąc wzajemnie zobowiązanym do spełnienia pieniężnego na rzecz pozwanej Spółki (stosunek zapłaty), która z kolei była wzajemnie zobowiązana do wydania przedmiotu umowy sprzedaży J. G. (stosunek waluty). W takiej sytuacji uwzględnienie powództwa prowadziłoby – zdaniem Sądu Apelacyjnego - do nieuzasadnionego celem art. 127 p.u.n. naruszenia praw pozwanej. Opierałoby się bowiem wyłącznie na stwierdzeniu, że CIO nie uzyskało od pozwanej świadczenia wzajemnego, a świadczenie należne od J. G. było rażąco nieekwiwalentne. Jednakże pozwana nie miała na to i nie mogła mieć żadnego wpływu, ponieważ ze względu na art. 356 § 2 k.c. musiała przyjąć świadczenie pieniężne zaoferowane jej tytułem zapłaty ceny - niezależnie od tego, kto je spełnił - i wydać samolot; przy czym w sprawie nie ustalono, że samolot ten miał wartość rażąco niższą niż kwota 373 421,43 zł.

Sąd Apelacyjny uznał ponadto, że ewentualna nieważność umowy inwestycyjnej jest bez znaczenia z punktu widzenia przesłanek przewidzianych w art. 127 p.u.n.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 393 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie wskutek wadliwego uznania, że umowa inwestycyjna między upadłym a J. G. nie była umową na rzecz osoby trzeciej, mimo zastrzeżenia w niej, iż świadczenie w postaci zapłaty 373 421,31 zł upadły spełni bezpośrednio na rzecz pozwanej;

- art. 127 ust. 1 p.u.n. poprzez jego niezastosowanie w wyniku błędnego przyjęcia, że w przypadku spełnienia świadczenia z umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej kwestia ekwiwalentności winna być rozpatrywana przez pryzmat stosunku waluty;

- art. 134 ust. 1 w związku z art. 127 ust. 1 p.u.n. poprzez jego niezastosowanie, mimo że zapłata przez upadłego na rzecz pozwanej kwoty 373 421,31 zł była czynnością prawną bezskuteczną w rozumieniu art. 127 p.u.n.;

- art. 393 § 3 k.c. poprzez jego niezastosowanie; oraz

- art. 359 § 2² k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której kwoty ustalone w umowie inwestycyjnej, a także wypłacone przez upadłego były odsetkami od wpłaconego przez J. G. kapitału i znacznie przekraczały wartości określone w art. 359 § 2¹ k.c.

W związku z tym wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku w całości i jego zmianę przez zasądzenie na rzecz powoda żądanej kwoty z odsetkami ustawowymi od dnia 18 września 2013 r. oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, jak również o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawowe znaczenie dla oceny zarzutów skarżącego ma rozstrzygnięcie, czy zapłata przez CIO na rzecz pozwanej kwoty 373 421,43 zł jest bezskuteczna w stosunku do masy upadłości na mocy art. 127 ust. 1 u.g.n., przewidującego taką sankcję w odniesieniu do czynności prawnych dokonanych przez upadłego w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, którymi rozporządził on swoim majątkiem, jeżeli dokonane zostały nieodpłatnie albo odpłatnie, ale wartość świadczenia upadłego przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłego lub zastrzeżonego dla upadłego lub dla osoby trzeciej.

Nie powinno budzić wątpliwości - i nie było kwestionowane w sprawie - że zapłata, zarówno gotówkowa jak i bezgotówkowa jest czynnością prawną (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 listopada 2009 r., I CSK 154/09, OSNC-ZD 2010, nr C, poz. 70; z dnia 24 maja 2012 r., II CSK 546/11, OSNC 2013,

nr 2, poz. 24; z dnia 14 listopada 2013 r., IV CSK 157/13, niepubl.) i że jest to czynność, którą upadły rozporządził swoim majątkiem. Kwestią sporną jest natomiast to, czy czynność ta została dokonana nieodpłatnie albo odpłata za rozporządzenie była rażąco nieekwiwalentna.

Zdaniem skarżącego, kwestię tę należy oceniać wyłącznie „przez pryzmat majątku upadłego”, co oznacza konieczność uwzględnienia ewentualnej odpłaty otrzymanej przez CIO w ramach stosunku z J. G. (stosunek pokrycia) - jako zastrzegającym świadczenie na rzecz osoby trzeciej (art. 393 § 1 k.c.) - lub w ramach stosunku z pozwaną (stosunek zapłaty). W kontekście art. 127 ust. 1 u.g.n. nie ma natomiast żadnego znaczenia stosunek między pozwaną a J. G. (stosunek waluty), ponieważ przepis ten ma na celu ochronę interesów wierzycieli masy upadłości, a nie osób trzecich.

Kryteria te skłoniły powoda do wniosku, że przedmiotowa zapłata spełnia przesłanki określone w art. 127 ust. 1 u.p.n. Jego zdaniem, w relacji do pozwanej (stosunek zapłaty) zapłata CIO była świadczeniem darmym, ponieważ stron tej czynności nie łączył żaden stosunek zobowiązaniowy, na podstawie którego obecny upadły miałby otrzymać świadczenie. Z kolei w relacji do J. G. zapłata była czynnością co najmniej rażąco nieekwiwalentną, ponieważ w zamian za świadczenie w wysokości 373 421,43 zł CIO otrzymała jedynie prawo do dysponowania wpłaconym przez klienta kapitałem o wysokości 94 000 zł przez okres sześciu miesięcy. Skarżący zwrócił także uwagę, że zobowiązanie pieniężne CIO uzgodnione w umowie inwestycyjnej w zamian za powierzony mu kapitał, odpowiadało co do wielkości oprocentowaniu w wysokości 300% wartości kapitału (600% w skali roku), podczas gdy maksymalna wysokość odsetek przewidziana w art. 359 § 2¹ k.c. wynosiła wówczas 12% (24% w skali rocznej), co odpowiada kwocie 11 280 zł. CIO było zatem zobowiązane względem J. G. jedynie do zapłaty 105 280 zł. (94 000 zł zwrotu kapitału i 11 280 zł odsetek), a wykraczająca poza tę kwotę zapłata na rzecz pozwanej nie miała podstawy prawnej, co jest istotne w kontekście art. 393 § 3 k.c.

Ustosunkowując się do przedstawionej argumentacji, należy przyznać rację skarżącemu, że poczynione w sprawie ustalenia mogą wskazywać na to, iż umowa inwestycyjna miała charakter umowy na rzecz osoby trzeciej (por. też wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 27 lipca 2016 r., V CSK 605/15, niepubl.). Jednakże związany z tym twierdzeniem zarzut naruszenia art. 393 § 1 k.c., jest nietrafny, ponieważ - wbrew wywodom powoda - Sąd Apelacyjny nie zanegował takiej kwalifikacji, lecz uznał, że rozstrzygnięcie, czy zapłata nastąpiła w wykonaniu zastrzeżenia na rzecz osoby trzeciej czy też w wykonaniu przekazu, nie ma decydującego znaczenia ze względu na podobieństwo skutków obu instytucji; w konsekwencji dalszy wywód i konkluzje Sądu uwzględniały oba wskazane warianty kwalifikacyjne.

Nie można również podzielić zapatrywania powoda - istotnego w kontekście zarzutu naruszenia art. 127 ust. 1 p.u.n. - że przepis ten uwzględnia jedynie interes wierzycieli upadłego, w związku z czym o jego zastosowaniu decyduje wyłącznie to, czy w zamian za swe rozporządzenie upadły otrzymał wystarczającą odpłatę. Teza ta idzie zbyt daleko, ponieważ bezwzględność rozwiązania przyjętego w art. 127 ust. 1 p.u.n., wyrażającą się w zastosowaniu sankcji z mocy samego prawa, w oderwaniu od jakichkolwiek dodatkowych przesłanek podmiotowych (por. art. 127 ust. 3 zd. 2 i art. 128 p.u.n.), da się wytłumaczyć tylko typową w prawie prywatnym (por. też art. 528 i 529 k.c.) regułą słabszej ochrony osób, które otrzymują korzyść nieodpłatnie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2007 r., IV CSK 184/07, OSNC 2008, nr 12, poz. 142). O uwzględnieniu interesów beneficjenta dokonanej przez upadłego czynności rozporządzającej świadczy m.in. to, że określając kryteria decydujące o odpłatności czynności, ustawodawca nakazuje uwzględnić także odpłatę w postaci świadczenia zastrzeżonego dla osoby trzeciej, choć w wyniku takiego zastrzeżenia (jego wykonania) sytuacja wierzycieli masy upadłości w żaden sposób nie ulega poprawie. Skłania to do wniosku, że dla oceny, czy czynność prawna podlega omawianemu przepisowi, kluczowe jest to, czy ekwiwalentem przysporzenia uzyskanego wskutek tej czynności jest świadczenie, które beneficjent przysporzenia spełnił albo przyrzekł spełnić na rzecz samego upadłego albo innej osoby.

Ze względu na występujący w sprawie szczególny układ podmiotowy, rozporządzenie dokonane przez CIO w postaci zapłaty na rzecz pozwanej, wiązało się z przysporzeniem na rzecz dwóch podmiotów: J. G. (umorzenie długu wobec pozwanej z tytułu umowy sprzedaży samolotu) oraz pozwanej (uzyskanie

praw majątkowych). Podwójnie przysparzający skutek przedmiotowej czynności sprawia, że jej odpłatność należy analizować na dwóch płaszczyznach: w relacji do J. G. oraz w relacji do pozwanej.

Bezpośrednia kauza rozporządzenia dokonanego przez CIO tkwiła w jego stosunku z J. G. (stosunek pokrycia), CIO bowiem tylko dlatego spełniło świadczenie na rzecz pozwanej, że było do tego zobowiązane w ramach umowy inwestycyjnej. Należy zarazem stwierdzić - choć w orzecznictwie wyrażany bywa także pogląd odmienny (zob. wyroki z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 592/04, OSP 2006, z. 3, poz. 36; z dnia 24 maja 2012 r., II CSK 546/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 24; z dnia 14 listopada 2013 r., IV CSK 157/13, niepubl.), krytykowany przez część doktryny - że okoliczność, iż czynność rozporządzająca (zapłata) została dokonana w wykonaniu zaciągniętego uprzednio zobowiązania (*solvendi causa*), nie przesądza jej odpłatności (por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2016 r., V CSK 605/15, niepubl.). Przeciwnie rozumowanie prowadziłoby np. do niedającego się zaakceptować wniosku, że zapłata dokonana w wykonaniu umowy darowizny o skutku czysto zobowiązującym, nie byłaby – jako dokonywana *solvendi causa* - czynnością nieodpłatną w rozumieniu art. 127 ust. 1 p.u.n. W związku z tym trzeba wskazać, że z punktu widzenia podziału na czynności odpłatne albo nieodpłatne czynność prawna czysto rozporządzająca dokonywana przez upadłego *solvendi causa* jest - sama przez się - „bezbarwna”, a o jej kwalifikacji decyduje to, czy odpłatny (ekwiwalentny) charakter miało zaciągnięcie zobowiązania do tego rozporządzenia. W okolicznościach niniejszej sprawy istotna jest zatem treść umowy inwestycyjnej, z której wynika, że zobowiązanie CIO do spełnienia świadczenia (zapłaty) na rzecz pozwanej - i tym samym będące wynikiem tego świadczenia przysporzenie uzyskane przez J. G. w postaci umorzenia jego długu względem pozwanej - nie było zrównoważone zobowiązaniem J. G. do ekwiwalentnego świadczenia na rzecz CIO. Rozpatrując przedmiotową czynność prawną (zapłatę) tylko w relacji między J. G. a CIO (stosunek pokrycia), należałoby zatem dojść do wniosku, że spełnia ona kryteria określone w art. 127 ust. 1 p.u.n.

Ocena musi być jednak bardziej złożona, ponieważ analizowana czynność prawna wywarła również istotne skutki majątkowe w sferze pozwanej, prowadząc

do zaspokojenia jej wierzytelności względem J. G.. Uzyskanego przez pozwaną przysporzenia nie można ocenić jako nieodpłatnego, ponieważ - wbrew twierdzeniom powoda - dla oceny tej istotne jest nie tylko to, czy pozwana spełniła świadczenie ekwiwalentne na rzecz CIO (w ramach stosunku zapłaty), ale także to, czy spełniła (przysporzyła) takie świadczenie na rzecz J. G. (stosunek waluty). Stanowisko to znajduje pośrednio oparcie także w poglądach doktryny, dotyczących przesłanek zaskarżenia skargą pauliańską umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej przez wierzycieli przysporzającego. W tym kontekście bowiem wskazuje się, że o tym, czy osoba trzecia uzyskała przysporzenie nieodpłatnie, decyduje właśnie stosunek waluty. Uwzględnienie tego stosunku w niniejszej sprawie pozwala stwierdzić, że przysporzenie uzyskane przez pozwaną nie miało charakteru nieodpłatnego, ponieważ w zamian za zobowiązanie do zapłaty przeniosła ona na J. G. własność samolotu i wydała go, a ekwiwalentność tego świadczenia względem zapłaty ceny nie była w sprawie kwestionowana. Warto zaznaczyć, że do tego samego wniosku prowadzi również reprezentowany przez niektórych autorów pogląd - odmienny od wyżej zaprezentowanego - iż w razie zapłaty przez dłużnika (upadłego) cudzego długu przysporzenie uzyskane przez wierzyciela należy w zasadzie traktować jako odpłatne z tego względu, że jego skutkiem jest utrata przez wierzyciela roszczenia w stosunku do dłużnika właściwego, a inaczej jest tylko wtedy, gdy roszczenie to jest bezwartościowe np. ze względu na niewypłacalność tego dłużnika.

Prowadzi to do wniosku, że ocena analizowanej czynności rozporządzającej pod kątem przesłanek art. 127 ust. 1 p.u.n. nie przedstawia się jednolicie: z punktu widzenia sytuacji majątkowej J. G. dokonane rozporządzenie jawi się jako pozbawione ekwiwalentnej odpłaty, jednak w relacji do pozwanej rozporządzenie musi być uznane za odpłatne, ponieważ spełniła ona w zamian świadczenie ekwiwalentne na rzecz J. G.. W rezultacie należy uznać, że godny ochrony interes pozwanej sprzeciwia się uznaniu przedmiotowej zapłaty za bezskuteczną względem masy upadłości ze skutkiem dla pozwanej określonym w art. 134 p.u.n., a tym samym, że bezzasadne są zarzuty naruszenia art. 127 ust. 1 oraz art. 134 p.u.n. Odrębną kwestią, która nie musi być w tym miejscu analizowana, jest to, czy zapłata dokonana przez CIO mogłaby być uznana

na podstawie art. 127 ust. 1 p.u.n. za względnie bezskuteczną z tym skutkiem, że syndyk mógłby na podstawie art. 134 p.u.n. żądać zwrotu od J. G. wartości uzyskanego przezeń – i nie zrównoważonego ekwiwalentną odpłatą - przysporzenia.

Prawidłowość przyjętej interpretacji staje się szczególnie wyrazista, gdy uwzględni się, że podstawowym celem zastrzeżenia świadczenia na rzecz osoby trzeciej (art. 393 § 1 k.c.), jest zazwyczaj „skrócenie drogi świadczenia”. Gdyby zastrzegający zrezygnował z tego rodzaju „skrótów”, zamierzony skutek mógłby zrealizować przez dwie odrębne czynności prawne i dwa świadczenia: potencjalny zastrzegający (*in casu* - J. G.) uzyskałby najpierw świadczenie od swego dłużnika (*in casu* - CIO), a następnie przekazałby je swemu wierzycielowi (*in casu* - pozwanej). W takiej sytuacji bezskutecznością przewidzianą w art. 127 ust. 1 p.u.n. mogłaby być dotknięta jedynie zapłata przez dłużnika na rzecz potencjalnego zastrzegającego, a zaspokojony ostatecznie wierzyciel (pозwana) mógłby być - w związku z tą bezskutecznością - adresatem roszczenia o zwrot świadczenia tylko w razie spełnienia przesłanek określonych w art. 407 k.c., a więc tylko w razie uzyskania korzyści nieopłatnie (*in casu* sytuacja taka nie miała miejsca).

Skarżący zarzucił także Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 359 § 2² oraz art. 393 § 3 k.c., wywodząc, że umowa inwestycyjna była w części dotknięta bezskutecznością ze względu na naruszenie art. 359 § 2¹ k.c., z czym zdaje się wiązać sugestia, iż świadczenie spełnione przez CIO na rzecz pozwanej było w części przekraczającej kwotę 105 280 zł świadczeniem nienależnym i także z tego względu powinno podlegać zwrotowi.

Nawiązując do tej sugestii, należy podkreślić, że w doktrynie istnieje zgoda co do tego, iż także w razie spełnienia świadczenia zastrzeżonego na rzecz osoby trzeciej (*in casu* byłaby nią pozwana) wadliwość stosunku pokrycia (*in casu* - częściowa nieskuteczność umowy inwestycyjnej) co do zasady nie jest - mimo art. 393 § 3 k.c. - źródłem roszczenia przyrzekającego (*in casu* - CIO) do osoby trzeciej o zwrot spełnionego świadczenia. W takiej sytuacji przyrzekający może żądać zwrotu świadczenia tylko od zastrzegającego (*in casu* - J. G.), ponieważ świadcząc osobie trzeciej, przyrzekający świadczy w interesie i na rzecz (kosztem) zastrzegającego; w ten sposób spełnia obowiązek względem

zastrzegającego, który ma charakter pierwszoplanowy (ewentualny obowiązek względem osoby trzeciej ma charakter wtórny). Wola przyrzekającego jest ukierunkowana na spełnienie świadczenia względem zastrzegającego, świadczenie powinno być zatem uznane za spełniane w relacji między przyrzekającym a świadczącym. W konsekwencji, jeżeli świadczenie było nienależne, bezpodstawnie wzbogaconym będzie zastrzegający, przy czym wzbogacenie może polegać zwłaszcza na umorzeniu długu zastrzegającego wobec osoby trzeciej. Przyrzekający może żądać zwrotu spełnionego świadczenia od osoby trzeciej tylko wtedy, gdy - z punktu widzenia stosunku waluty (*in casu* - stosunek sprzedaży samolotu) - osoba ta otrzymała korzyść pod tytułem darmym, ponieważ wówczas obowiązek zwrotu nienależnego świadczenia przechodzi z zastrzegającego na osobę trzecią na podstawie art. 407 k.c.

W okolicznościach niniejszej sprawy oznacza to, że częściowa wadliwość (bezskuteczność) umowy inwestycyjnej nie otwiera powodowi drogi do żądania od pozwanej zwrotu spełnionego świadczenia także w części, w której - ze względu na bezskuteczność - nie było ono należne J. G., pozwana bowiem nie uzyskała tej korzyści bezpłatnie w rozumieniu art. 407 k.c. Oznacza to, że również zarzut naruszenia art. 359 § 2² oraz art. 393 § 3 k.c. przez ich niezastosowanie jest bezzasadny.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie (art. 398¹⁴ k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.

jw

kc